

ἡ ΚΑΡΑΜΑΛΑΚΑ

Ἐφημερίς
ποῦ διαβάσεις κι' ἀπορείς
θὰ βγαίνει πάντα τὸ πρωὶ ἐκάστης Κυριακῆς
κι' ὁ Ἄρβας θὰν' ἀπεύθυνος συντάκτης κι' ἰδρυτῆς

Ἔτος πρῶτον ἀριθμοῦμεν
κι' εἰς τὰς Πάτρας κατοικοῦμεν

Ἔτος χίλια ἑννηακόσια κι' εἴκοσιν ἑννέα
κι' ἄλλ' ἡμέρα ξεμερώνει, κι' ἄλλη γνώμη πάλι, νέα

Τοῦ κάθε φύλλου ἡ τιμὴ
εἶναι μόνον μιά δραχμὴ

Εἰς δραχμάς πενήντα μόνον τὴν τοῦ ἔτους συνδρομὴν
κι' εἴκοσ' πέντε τ' ἑξαμήνου καθωρίσαμεν τιμὴν
γιὰ τὰ ξένα μέρη ὅμως δυὸ δολλάρια, κι' αὐτὰ
εἰς τὸ χέρι ἀπ' τὸν καθένα καταβάλλονται μπροστά
Ἐπιστολάς καὶ συνδρομὰς
προσωπικῶς μόνον σ' ἐμᾶς

Ἐκτον φύλλον κι' εἴκο τὸν
μὲ νέαν δράσιν Φοιτητῶν

Δεκεμβρίου μηνὸς πέμπτη καὶ δεκάτη
μὲ Ζαΐμην Πρόεδρόν μας παραστάτη

Κρίσις λοιπὸν Προεδρική!

Κι' ἐδῶ ποῦ λείπει τὸ βρακί!

Μεγάλῃ κρίσις! Κανονιὰ λοιπὸν, Προεδρική!
περίεργον!.. Γιὰ μιὰ στιγμή!
τὴν ὥρα, ποῦρθαν ὄλα... σία
καὶ ἀχανὲς καὶ ἐρημία
κι' ἀπὸ παντοῦ ἀγνωσία
τὸν κόσμον ὅλον περιβάλλει,
καὶ ἀγυρτεία, ἀνοησία,
κι' ὄλοι τῆς τρωῶν' ἀπ' τὸ κεφάλι!

Κι' ἡ τῶν φοιτούντων ἀπεργία καλεῖται εὐθύς... Συνωμοσία
ποῦ ἀπειλεῖ τὸ καθεστῶς
γιὰ νὰ δουλεύῃ κι' ὁ Στρατός!

Μεγάλῃ κρίσις ἔφθασε! σὲ χώρα φουκαράδων
ποῦ καμαρώνουνε πολλοὶ ἐν εἶδει μασκαράδων!

Κρίσις λοιπὸν, Προεδρική!
κι' ὄλοι γιὰ τούτῃ συζητοῦν
καὶ δὲν γυροῦν πίσω νὰ ἰδοῦν
π' ὄλοι ἔχουν τρύπιον τὸ βρακί!

Ἐπικράνθη; Ἐβαρύνθη; Ποιὸς τὸ ξέρει! πῶς ἠττήθη!
κι' ἐπὶ τέλους! παρητήθη!
Οὕτω πῶς δ' Ναυαρχὸς μας, ὡς ἀπλοῦς πολίτης πλέον
μετ' ὀλίγον παραπλέων
τὴν ἀκτὴν τῆς Ὑδρας φθάνει, σὴν πατρίδα τ' ὀργισμένως
ὅπως λένε, ὀρισμένως
ἢ καικαὶς ἢ γλωσσασαίς τόσαις!! πῶς δὲν εἶν' ὄτ' ἐβαρύνθη,
ἀλλὰ πῶς.... ἔξηπατήθη
ἐκ κολάκων, ἐκ κοράκων μαθημένων στὸν παρᾶ

ὄντων πάντοτε ἐτοιμῶν μ' ἀνοιγμένα τὰ φτερά
νὰ χυμήξουν μ' ἕνα... κροᾶ!!

Κι' ἀπεσύρθη! Τώρα πλέον εἰς τῆς Ὑδρας τὰς ἀκτὰς
ὁ κύριος Πρόεδρος ὁ... τόσος τῆς... κοντζάμ Δημοκρατίας
καὶ καλεῖται κατ' αὐτὰς
ὁ ψαρευὼν τοὺς ἰχθύας
Μέγας καὶ αὐτὸς Μεσσίας
τῆς κλεινῆς... Σιγοκρατίας
μὲ λαμπάδας καὶ φωνὰς
καὶ λεπτὰς περγαμινὰς

Εἰς τὸν Θρόνον τῆς Ἑλλάδος, νὰ καθήσῃ, τὸν κλεινὸν
καὶ στὸ σβέγκο τῶν Ἑλλήνων γενομένων... ἐλεεινῶν!
γενομένων ὅλων δούλων
Οἷον αἰσχος! Καὶ τί δούλων;... Αἰσχροτάτων! ταπεινῶν!!

ᾠ! ἐσχάτης εἰρωνίας! ᾠ! τῆς νέας μας μανίας!
ὦ! καὶ τῆς ἀναισχυντίας!
Χαῖρε Κράτος τῆς ἀηδίας
τῆς τρανῆς Δημοκρατίας,
Χαῖρε δόξα λαοπλάνων, εἰς τὸν τόπον τῶν τρελλῶν
χαῖρε Κράτος... μερελῶν!

Εἰς τὰ στέγνα σου κηφήνες ἐκμυζῶσι τὴν ζωὴν σου!
ἄλλοι πέρουν τὴν πνοὴν σου!
κι' οἱ μεγάλοι ἀπὸ σένα ὄλοι, τρωῶνε πομπωδῶς
καὶ περνοῦνε γιὰ σπουδαῖοι! εἰς τὸ σβέγκο καθενὸς
ξαπλαμμένοι ἀναιδῶς!

Κι' οὕτω Καφαντάρης, Οἷμοι
Πάει ὁ Θῶκος στὸ Ζαΐμη

**Φάπας και Κλάπας συζητεί
για τοῦ πρασίνευ τῆ γιορτῆ**

- Φ.— Βρὲ Κλάπα κᾶτι σκεπτικόν σὲ βλέπω! Τ' ἔχεις πάλι;
Κ.— Λιγάκι πονοκέφαλο μονάχα στὸ κεφάλι
Φ.— Τότε δὲν πᾶς στὴν ἑορτῆ, ποῦ γίνεται στὸ Κάστρο;
Κ.— Ἄν θῆς νᾶρχώσουνα κ' ἐστὺ;
Φ.— Ἐμπρὸς κύρ' Ποετᾶστρο
μαζῆ σου πάου και στὸ Βωδηᾶ και ὅπου πᾶς πηγαίνω
χωρὶς ἓνα παράπονο και δίχως ν' ἀποσταίνω
Γιατὶ στὰ τόσα; ποῦ μοῦ λῆς, βρὲ Κλάπα κ' ἀραδιάζεις
καθὼς με κουβεντιάζεις
τόχω χαρὰ μου νὰ γυρνῶ μαζῆ σου και καμάρι,
κ' ἄν δυνατὸν νὰ κόλαγα κοντὰ σου.. και μακάρι!
Πᾶμε λοιπόν·;
Κ.— Εἰς τὴν στιγμῆ. Τράβα λοιπόν κορδέλλα
κ' ἀπὸ κοντὰ μου ἔλα...
Φ.— Πᾶμε!.. Μὰ βλέπω και κυτοῦν κ' ἐσένα κουβεντιάζουν
και ρῶτα τὸ Ρηγόπουλο τὶ κόβουν και σοῦ ράβουν!
Κ.— Ἐέρω! Κ' αὐτὸς στὸ Πάνθεον μετὰ τῆς πενθερᾶς του
και τῆς νοικοκυρᾶς του
πφλὸ κουβέντιαζε κ' ἐσὲ κ' ἐμένα φουκαρεᾶ,
γιατὶ μᾶς βρῆκε κ' ὠμορφους!
Φ.— Νὰ ἀλήθεια! μιὰ φορὰ!
'Εφθάσαμε!, κ' οὔτ' ἔννοιωσα, πῶς ἦρθαμ' ἐδῶ ἄνω
μά...
Κ.— Σιγαλὰ νὰ μοῦ μιᾶς κ' ἐγῶ... καταλαμβάνω!
Φ.— Βρὲ! μαμαλίγκα! τὶ παιδιά!, ποῦ βλέπω τετραπέρατα
Κ.— Δὲν λῆς διαβόλοι σωρηδόν! χωρὶς νὰ ἔχουν κέρατα;
Φ.— Θωρῶ τὸν Τσέντο τὸν Κωστή διδάσκαλον σπουδαῖον,
ποῦ τὰ παιδιά του ὀδηγεῖ ἐν τάξει στὸ ὄραϊον!
Κ.— Τὸν Παπαβασιλείου μας κ' αὐτὸν καλὸν ἐπίσης
ὡς και τὸ Σκαγιούπουλειον, ποῦ βλέπων θ' ἀπορήσης
κ' εἰς τίνας τσέπ' ἢ δωρεαῖς πηγαίνουν θὰ ῥωτήσης
κ' οἱ βλάκες ὄλοι ἀφίνουνν, και βίρα ὁ δωρητῆς
τῆς πέρνει ὡς φασίν τινες
Φ.— τί λῆς μωρὲ;
Κ.— Δὲν φτυς;
Φ.— Ἄμ' ἔτσι κάνω δωρεᾶς κ' ἐγὼ με ξένο χρῆμα
κ' ὡς και γιὰ τὸ Σκαγιόπουλο ξεχωρισμένον μῆμα
κ' ἄν ἤθελε και.. μῆμα
Μὲ ξένο χρῆμα δωρεᾶς σοῦ κάμνω ἐγῶ καθῆκα.
κ' ὀλόχρος', ὀλογυάλινο και φαμφουρένιο σπῆτι!!
Κ.— Κύτα μπροστὰ σου! μυρμηκιά τὸν κόσμον μέσ' τὴν ὄρα
Φ.— Τὸν ὕμνο ἀκούω τῆς Ἐργατιᾶς στοῦ Μαργαρίτη τῶρα
Κ.— Αὐτοὶ δὲν βάνουνε μυαλὸ! Μὰ κύττα τὸν Κοζάκο
τὸν Πρόεδρο, ποῦ στέκεται και βλέπει πρὸς τὰ κάτω.
"Ὀλος χαρά!
Φ.— Τόνε κυτῶ! Μάλιστα πῶχει και παλτὸ.
'Ἄλλ' ὁμως τὸ Ρηγόπουλο, δὲν ἔμπόρεσα νὰ βρῶ!
Κ.— Γλέπεις τὸν Μιχαλόπουλο καθηγητὴν τὸν Γιάννη;
Φ.— Τὸν εἶδα κ' ἀπὸ δίπλα του κυτάζω τὸν Καλκάνη!
Παρατηρῶ τὴ Μουσικῆ
Κ.— Κι' ἐκεῖθε ἰδές τὸν Αὐγουστῆ
ἔσκούφωτους, ἔσκούφωταις μανάδαις φορτωμέναις
με τὰ παιδιά στὴν ἀγκαλιὰ ἀψοκοκινισμέναις!
κορίτσια σὰν τὴν κυρία δροσιὰ πολλοὺς συνδρομητὰς μας
νέους ποῦ ἢ τρέλλα τ' σ' ἐξοχῆς τοὺς ἔφερε κοντὰ μας
τοὺς Πρόσκοπους, τοὺς μαθητὰς τοῦ Γ' Γυμνασίου
με σάλπιγγας και μαρωτοὺς Γυμνασιάρχου ἀξίου

- και πρόσφυγες κ' ἄλλους, πολλὺς κομψαῖς πρόσφυγοπούλες
κυράδαις ποικιλόχρωμες φαντάρους μὰ.. και δούλες!
Φ.— Ὁ Ἀχιλλέας κύταξε! θὰ σὲ φωτογραφίση
Κ.— Τέτοιο πορτραῖτο! εἴμπορεῖ; ποιτὲ, και νάτ' ἀφίση;
Φ.— Σώπα και ἦλθ' ὁ Φρούραρχος ὁ Πέτρος κ' ἡ Κυρία
ὁ Τάκης Πούντζας, ὁ Βουρνᾶς, ὁ Μπούμπας κ' ἡ Μαρία
ὁ Θέμις Ἀνδρικόπουλος και μῶρχετ' ἀπορία,
γιατὶ δὲν πέρνει και αὐτὸς καιμιὰ φωτογραφία;
Κ.— Μὰ βλέπω και τὴ νύφη του.
Φ.— τὴν βλέπω! τὴν Ἐλένη!
τὸ Γιάννη, τὴ Σοφία της τὴν καλοκαμωμένη!
Κ.— Τὸ Διακίδη κύταξε κοντὰ σὲ μιὰ κυρία.
Φ.— Δὲν ξέρει τὴν κυρία του! βρὲ Κλάπα τὴ Μαρία;
Κ.— Ἄ! ναί. Τώρα τὴ γνώρισα! Δὲν πρόσεχα πολὺ
γιατ' ἔβλεπα ἐκεῖθεν τὸν Γιάννη τὸ Σαρλῆ
τὸ Γιῶργη τὸ Σταμόπουλο κοντὰ στὴ Μουσικῆ
τὸν Κλάμερ ἤγουν Μάριον μαζῆ με τὴν κυρά του
κ' ἄλλους δασκάλους, μαθητὰς καθένα στὴ σειρά του
ποῦ ἄνω θάλασσα χαρτὶ νὰ γράφω τ' ὀνομάτου.
Φ.— Τὸν Τιμολέων σύμβουλον και τὴν κυρά κυτάζω
τὸν Ἀλεξάνδρου και κοντὰ τὸν Σία σ' ὀνομάζω
Κ.— Μὰ νὰ και ὁ Ζωγόπουλος ὁ Γιάννης κ' ἡ κυρία
και ὁ Μπουιώτης ἰκανὸς καθηγητῆς, ἀξία!
Φ.— Και τῆς Ἀστυνομίας μας κυτάζω τὸν Ταμία
τόν Σπήλιο τὸν Ἀγαπητὸ με τὴ νοικοκυρὰ του
τόν Κατσαντώνη πῶφτασε και τὸν Καρύμπακα του
κ' ἓναν ποῦ στέκει με γιαλιά και με κυτᾶ με πόζα
και τὸ Σπανὸ π' ἐκέρασε και ἤπιαμε γαζόζα!
και μὴ ξεχνᾶς σ' ὄλους κοντὰ τὸν φίλον Ξενοφῶντα
τῆς Ἐσπεράντο π' ὡς ἐδῶ ἐθῶρουν ὡς ἀπόντα.
και πᾶμε γιατὶ ἄρχισε και παίζει ταμπουρᾶς
κ' ἄς βάλουν τὰ δεινδράκια τους οἱ ἄλλοι με τιμάς!

**Στὸν λυσακμένον σύζυγον στὸ Πάνθεον ἠπέρησε
ὁ Φάπας μὰ τὰ δάκρυα νὰ συγκρατήση ἐμπόρεσε**

- Φ.— Κύτα Κλάπα!
Κ.— Ναί κυτῶ! κ' ὄλο πέρνω τὸν ἀφρὸ
Φ.— Λοιπόν;
Κ.— Νὰ κ' ὁ Μπουκαούρης π' ὄλο ἠθελα νὰ βρῶ;
Νὰ κ' ὁ Νίκος ὁ Σολιώτης, ὁ Σταμπάδος κ' ἀπορῶ
ποῦ δὲ βλέπω Πρεβεζάνο εἰς τὸν κόσμο αὐτὸν, ἐδῶ:
Φ.— Ἄλλὰ νὰ ὁ Παπαδάτος, νὰ ὁ Γκίκας, μιὰ ἢ ξανθιά
ποῦν' ὁμοια με ξωθιά
'Ὁ Σπυρόπουλος ὀλάσπρος κ' Ἐωμόπουλος κοντὰ
νὰ και ὁ Ἀναγνωστόπ'λος μ' αὐτοὺς πάντα, τακτικά.
Κ.— Βλέπω και τὸ Λειβαδίτη τὴν καλὴ του τὴν Μαρία
τὸν κύριο Συνοδινὸ μαζῆ με τὴν κυρία.
Βλέπω τὸν Σπηλιωτόπουλο τὸν Ἄγγελο, τὴν κόρη του,
ποῦ μοιᾶζει ἄλλου ἄγγελου, σὰν' ξέρεις Φάπα, ἀθώρη-
[του.
Φ.— Κυτάζω τὸν Μακρόπουλον μαζῆ με τὰς κυρίας
Κ.— Κύτα και λίγο κατὰ ἄνω, Μὴν εἶσαι φασαρίας;
Φ.— Παντοῦ κυτάζω κ' ἐρωτῶ και τὴν κομψὴ τὴν κόρη
τὴν βλέπω, π' ὄλο μίλαγε, ὡς ταινία ἐθῶρει
κ' ἄμα τὴ μάθω θὰ στὴν' πῶ μ' ἐκείνη με τὰ μαῦρα
ποῦχει τὰ μάτια. μιὰ φωτιά, ὄλο φωτιὰ και λαύρα!
Κ.— Τώρα κύταξε τὸ Ρῆγα π' ὄλο ἐσένανε κυτᾶ;
Φ.— τόνε βλέπω κα νομίζω πῶς γιὰ μέναν ἐρωτᾶ
και πρὶν ἔλθῃ καιτὴ ὄρα

ἄει νὰ φύγοιμ' ἀπὸ τώρα

Κι' ἐντὸς τοῦ «Ἰ ν τ ε ἄ λ» τὴν ἄλλη μέρα

ὁ Φάπας μὲ τὸν Κλάπα στὴν πρεμιέρα

- Φ.— Τί; ζαρώνεις στὸ σκοτάδι;
 Κ.— Βλέπω ὄσους γράφω ἐπάνω
 καὶ τὸν φίλον μου Βρυώνη ποῦ ποτέ μου δὲν ξεχάνω
 «Μπίλλυ Ντόβυ! ὁ Κωστάκης πῶς τρελαίνεται γιὰ σέ
 δηλαδή!.. γιὰ... τὸ... ὠραῖον ὦ! ἀστέρα μου χρυσέ!!»
 Φ.— Δέν κυτᾶς τὰ Τσακαλάκια, ποῦ ἐδῶ κατὰ κανόνα,
 συνοδεύει ἀπόψε ἡ Νόνα;
 καὶ τὸν Τάκη τὸν Γαρέζο, μὰ καὶ τὴν κυρία Κόννη
 καὶ τὸν Μύλερ καὶ τὴν Μύλερ καὶ τὸν φίλον μας Ἀντώνη
 ἕναν ποῦρθε ἀπ' τὴ Βομβάη
 καὶ παντοῦ μὲ τσ' ἀπὸ πάνου τότε βλέπεις, ὅπου πάει..
 Κ.— Γιὰ χαίρετα τὴν ὠραία τοῦ Βασιλη τὴν Κυρία
 Φ.— Ὅχι πλέον τὴ Θεώνη!
 Κ.— Βρὲ τι λές; Τὴν Ἀμαλία!
 Φ.— Κύτα, κύτα,.. Τὶ ὠραία! Μὰ, τί ξεροχη! ταινία!
 Κ.— Βλέπω τὴν Γιαννοπούλου καὶ τὴν Νίτσα τοῦ Φωκᾶ
 Φ.— Τὸν Λαυρέντιον; τὸν εἶδες; Ἐεῖ κάτω! τακτικά!
 τὸν Ἀνδρέαν ποῦ μᾶς δίνει κάθε Σάββατο χαρτί;
 τὴν Λειβαθινού τὴν Μίργκαν, τοῦ Κανέλλου τὸ παιδί,
 Κ.— Πῆς τὸν Τάση Κανελλόπ'λο, τὴν κυρία τ' ἀπὸ 'κει;
 Φ.— Μὰ ἰδὲς καὶ τὸν Τσιτσιλο ποῦ στὴ μέση καμορώνει
 τὴν καλή του τὴν κυρία ποῦ πολλαῖς χάραϊς ἐνώνει.
 Κ.— Γιὰ θυμοῦ τὴν Σκληβανιώτη στὸ προχθὲς ἀπρὲς μιντὶ
 ἀμ' καὶ τῆς Σταμπουλοπούλου μὴ καὶ μὴ, πολὺ κομψή.
 τὴν Κολέτσου, τὰς Μουστάκη, ἀλλὰ καὶ τὰς Τσελεπῆ
 Φ.— Ἐνθυμοῦμαι! Καὶ τὸ Νόβα μοῦ θυμίζεις μετ' αὐτῶν,
 ποῦ τὸν εἶδα κι' ἐκεῖ πέρα νὰ μὴ παύη στιχουργῶν.
 Κ.— Εἶδες τὰς Σηλιωτοπούλου; Εἶδες καὶ τὴ Σταυρινού
 Φ.— Γράψε ξεχωρὲς ἀράδες
 διὰ τῆς Ἀρσακειάδες
 Φ.— Κι' ἐσὺ μὴ ξεχάσης τὴν νεότητά ποῦ πάλλει
 κι' ὑπὲρ **Δωδεκανησίων** συνανθρώπων κάμνει πάλι
 κι' ἕνα Σύλλογον οὐμπήγει ὑπὲρ **Δωδεκανησίων**
 νεαρῶν ὑπεραξίων
 Φ.— ποῦ μὲ κάμνουν νὰ θαναμάζω ποῦσαν τόσον ἰδανικά
 εἰς τοὺς χρόνους τοὺς δικούς μας π' ὄλα βλέπονται κακὰ;
 Κ.— Ματαιότης!
 Φ.— Ἄει στὸ διάλολο! τί; Ἐγύρισε κι' ἐσὺ;
 καὶ στὸ χρῆμα εἶσαι δοῦλος, ὅπως ἄλλοι μερικοὶ;
 Δέν κυτᾶς τοῦ Ἀλεξοπ'λο, ποῦ δὲν ἔχει περὶ βρακί;
 Ἔτσι δὰ! θὰ κατανήσουν μωρὲ βλάκα ὄλοι αὐτοὶ
 κι' ἕνας ὄωθε θὰ τοὺς σπρώχνει, μὰ κι' ὁ ἄλλος ἀπὸ'
 [κεῖ.
 Κ.— Λοιπὸν ζήτω ἡ Νεολαία Ζήτω! Ζήτω πανοικεῖ!
 καὶ τὸν Σύλλογον τὸν Νέων καθεὶς ἄς χειροκοποῦ!

Στὴν ἄλλη Λοῦλα Αὐγερινού.

ἄλλο τραγοῦδι μὲ τὸ νοῦ.

Στὸν Διαμάντην καλὸν φίλον ποῦ θὰ γίνῃ περὶ ζευγάρι
 εὔχοιμ' εὐτυχῆ τὴν ὥρα, ποῦ τὴν Λοῦλαν θὲ νὰ πάρῃ
 μίαν κόρην ὅπως πρέπει, καὶ μὲ ξέχωρη τὴ χάρι.

Εἰς τὸν Σπῦρον Μαγκανάραν ἱατρὸν πεφημισμένον
 ποῦ τὸ χέρι του σὲ κόβει καὶ σὲ ράβει παρευθὺς
 εὔχομαι σὲ δρόμον πάντα, νὰ περναῖ ἀνθοστρωμένον
 καὶ τὴν οἰκογένειάν του, νὰ τὴν χαίρετ' Εὐτυχῆς.

Εἰς τὸν Παπαδημητρόπ'ον τὸν κύριον Σπῦρον, δικηγόρον
 ὅστις πάντα στὴν Ἀθήνα ταξειδεύει χωρὶς κόρον
 στέλλω λέμβον νὰ πηγαίῃ, ἢ καλλίτερα βαπόρον

Στὸν Φαρόλπουλον τὸν Σπῦρον παντρεμμένον κι' εὐτυχῆ
 νὰ τοῦ ζήσῃ ἡ Κυρία θεομῆ στέλλω τὴν εὐχὴ
 χειμωνάνθια μὲ τὰ κλώνια
 τὴν χαρὰ μας στὴν αὐλή του, νὰ λαλήσουνε, τ' ἀηδόνια!

Εἰς τὸν Δημητρακόπουλον τὸν Σπῦρον πάλιν στέλλω
 ψαθάκι καλοκαιρινὸ ἢ κάλλινο... ἕνα βέλο
 Στὸν Σπήλιον τὸν Ἀγαπητὸν τὰ κρῖνα πάλιν στέλλω
 λαμοδετάκι παπιγιὸν καὶ τράνσπαράν καπέλλο

Κι' εἰς Σὲ Πετσάλη, Διευθυντὰ καὶ Σπῦρο τῆς Τραπεζῆς
 σοῦ στέλλω ἕνα καλόγηρον, ἐκεῖ ὅπου καθέζεις,
 καὶ κομβολόγιον μακρὸ τῆς χάνδρας του νὰ παίξῃς

Εἰς τὸν Σπῦρον Γρηγοράκη στέλλω ὁμοίωμα μπειάτσας
 ἕνα ὄπλον σᾶν κανόνι, δύο σκύλλους φίνας ράτσας
 μανταρίνια, πορτοκάλια στὴν καλὴ του τὴν κυρία
 καὶ μὴ λέξει: Εὐτυχία!!!

Στὸν Εὐγενόπουλον τὸν Σπήλιον τὸν χρόνον εὔχοιμ' εὐτυχῆ
 νὰ χαίρῃ πάντα τὴν κυρά του χωρὶς ποτὲ νὰ πικραθῆ

Ἀποστέλλω στοῦ κύρι' Σπῦρου τοῦ Πιλάλη τὴν αὐλὴν
 κόκορον νὰ πιλαλῆ

Καὶ εἰς τὸν Καπογιαννάτον καφφεπώλην στέλλω μῆλον
 νὰ δαγκώσῃ ἀπ' τῶνα μέρος καὶ νὰ δώσῃ καὶ στὸν... φίλον.

Στὸν Σπῦρον τὸν Τσιλιμηδὸν χαρὰν καὶ εὐτυχίαν
 κι' εὐχὴν πάντα νὰ χαίρεται τὴν εὐμορφὴν κυρίαν

Στὸν Σπ. Παπᾶν τὸν ἱατρὸν π' ἀρνεῖται πῶς λαμβάνει
 κάθε πρωτὶ πνευματικὸν νὰ τὸν μεταλαμβάνῃ.

Στὸν Σπ. Λαζάνην ἔστειλα τὴν λέμβον φορτωμένην
 μ' ἀνθοὺς, καὶ γιούλια, ρεζεντὰ, γαζιὰν ἀνθισμένην.

Στὸν Σπ. Πηλὸν ἀπέστειλα μὴ σπλήνα γεμισμέ ξν
 καὶ εἰς τὰ **Ζαρουχλέζκα** στὸν Ντούβαν ἕνα ῥόδον
 καὶ στὸν Ἀσημακόπουλον στὸ παιῖσμα μὲ τὸ σκόρδον
 στέλλω μπουτάκι γεμιστὸ, καρδίαν μέσφ ῥόδων.

Εἰς τὸν Οἰκονομόπουλον τὸν Σπῦρον πορτοκάλι
 Στὸν Σπ. Γιοχάλαν ἔστειλα κρυστάλιν' ἀνθογυάλι
 κι' ἕνα μεγάλο κυάλι

Εἰς τὸν Σπήλιον Φαῖλάδην στὸ **Κατάκωλον** ποῦ μένει
 σιδηρόδρομον τοῦ στέλλω νᾶρθη δίχως ν' ἀποσταίῃ.

Εὔχομαι στὸν Σπῦρον Ράγκον ἱκανὸν πολιτεστὴν
 πάντα μέσα στὸν ἀγῶνα νὰ τὸν βλέπω νικητὴν
 καὶ νὰ χαίρῃ τὴν Κυρίαν κατὰ πάντα ζηλευτὴν

Εἰς τὸν Σπῦρον τὸν Τρικούπη ἀποστέλλω στὰς Ἀθήνας
 γιούλια ὀλόμπλαβα καὶ ῥόδα μάτσα, μάτσα μὲ τὰ χήνας
 Εἰς τὸν Σίγμα Ἀλιφέρην στὰς Ἀθήνας τὰς εὐχὰς
 καὶ νὰ ἔχῃ ὡς δικηγόρος πάντα νίκας τακτικὰς

ἄλλ' ἐπίσης καὶ στὸν Γκίνην φίλτατόν μου στὴν Ἀθήνα
τὰ ζουμπούλια σὲ καλάθια, τὴ μαστίχα σὲ κοφίνα
καὶ εἰς τὸν Δαμασκηνὸν
ἐν δαμάσκηνον τοῦ στέλλω καὶ ἀνθέων θησαυρὸν

Ἐν **Κερκύρα** δ' ἀποστέλλω εἰς τὸν φίλτατον Ζερβὸν
τὸ τραπέζι ἐστρωμένο ἐκ χειρῶν τῶν περὶ ἄβρῶν
σὲ μπουκάλια μύρια μῦρα καὶ τὴν δρόσον τῶν ἀγρῶν.
Στὸν ἱατρὸν καθηγητὴν, τὸν Σπῦρον Λιβιεράτον
δυὸ ἐντελβιάς μετ' εὐχῶν ἐκ τῶν μυχαιατάων
πάντα νὰ ζήσῃ εὐτυχῆς ζωὴν Αὐτὸς γαλήνιον
γιὰ νὰ τὸν χαίρεται καθεὶς ἀνὰ τὸ Πανελλήνιον,
Εἰς τὸν Σπῦρον Βασιλείου ἱατρὸν ἐκ τῶν ἐγκρίτων
μοσχομύριστα λουλούδια μετ' εὐχῶν μου τῶν ἀρρήτων
Στὸν Σπῦρον τὸν Σταυρόπουλον τὰ ρόδα στὴν αὐλὴ του
κι' ἀπὸ καρδίας εὐχομαι νὰ χαίρῃ τὸ παιδί του.

Στέλλω στὸν Κόντε Πίτην μας τὸν Κόλλαν τῆς **Ζακύνθου**
τὰ μπουγαρίνια στὴν ποδιὸ καὶ γλάστραν ὑακύνθου
Στὸν Μασκαλέρον εὐχομαι τοὺς χρόνους του πολλοὺς
καὶ στέλλω ἀπ' τὸ λειμῶνα μου πολλοὺς ἀσφοδελοὺς.
Μὰ καὶ εἰς τὸν συνάδελφον τὸν Σπύρον Κουμανιώτην
μπουγαρινιά ἀπ' τὴ Ζάκυνθο βαλμένην σ' ἓνα μπότην
καὶ εἰς τὸν Φιλιππόπουλον λουλούδινο στεφάνι
καὶ νὰ τοῦ μείνῃ ἀμάραντο μ' αὐτὸ ποῦ...καταφθάνει

Εὐχομαι στὸν Βερναρδόκη, ἐν **Ζακύνθῳ**, λοχαγὸν
χίλιους χρόνους καὶ τοῦ στέλλω μίας πέρικιας τ' αὐγὸν.
κι' εἰς τὸν Σπῦρον Χρυσανθόπ'λον τῶρα πλέον δικηγόρον
τὴν Κυρίαν του νὰ χαίρῃ, π' ὁμοιάζει θεῖον δῶρον

**Μὲ τῆς θάλασσης τὴν αὔρα
ὕμνον καὶ στὸν Μαγκανάρα.**

Μύριους ἐπιίνους στὸ Γιατρὸ τὸ Σπῦρο Μαγκανάρα
μὲ τοῦ γιγαλοῦ τὴν αὔρα
κι' εὐγνωμοσύνης δάκρυα, ὁ Μπεζεριάνος στέλλει,
μὰ στὴν Πέριτ πῶχει καρδιά, ποῦ ἔχουν οἱ ἀγγέλοι,
γιατ' ἀπ' αὐτοὺς ἐγύρισε ὀπίσω ἀπ τὸν Ἄδη,
ποῦ τὸν καλοῦσε ἀδιάκοπα στοῦ τάφου τὸ σκοτάδι.

**Πρὸς αὐτὸν ἀπ' τὸν ὁποῖον ἔλαβον ἐπιστολὴν
ἐπὶ χάρτου χαρτοσήμου λιγουλάκι παρδαλὴν
ἀπαντῶ χωρὶς χολὴν**

Τὸ μωρὸ; τί νὰ τὸ κάμω; ἔχω δυὸ δὲν θέλω κι' ἄλλα
καὶ τὰ μάλιστα, ποῦ τῶρα ἐγίνηκαν περὶ μεγάλα,
Γιὰ τὸ ποῦρο σοῦ γνωρίζω
πῶς Ἀβάνας δὲν καπνίζω
καὶ ὀπίσω σ' τὸ γυρίζω
μ' ἂν ἀκόμη ἐπιμένεις καὶ κυρίαν θέλεις πάλι
ἄς μοῦ γράψῃς πῶς τὴν θέλεις. Νᾶν' μικρὴ; ἢ νᾶν' μεγάλη;

Ἡ Καμπάνα κάνει στίχους σ' ὁποῖον θέλει ἐν τῷ ἄμα
καὶ μ' ἐλάχιστα ἐπίσης μὴ θανασία ρεκλάμα

**Παραλείψεις συμπληρώσεις κι' ἐπανόρθωσιν λαθῶν
ἐν τῇ στήλῃ ταύτῃ γράφω, κάθε λάθος διορθῶν**

Σύγχυσις γλωσσῶν ἐγένη μετὸν Νίκον Διγενόπ'λον
καὶ τὸν Νίκον Γιαννακόπ'λον
καὶ ζητῶν θερμῶς συγγνώμην κι' αὐθωρεῖ τὸ διορθῶ
Εἰς τὸν Νίκον Γιαννακοπ'λον πᾶσαν εὐχομ' εὐτυχίαν
καὶ νὰ χαίρῃ τὸ μικρὸ του, κι' ὡς ἐπίσης τὴν κυρίαν,
Εἰς τὸν Νίκον Διγενόπ'πον εὐχομαι πολλοὺς του χρόνους
κι' ἂν ἐμένα δὲν πιστεύει μάρτυρὰ ἔχω τοὺς γειτόνους.
Στοῦ καλοῦ μας τοῦ Προέδρου τοῦ Δαρδούγια Ἐφετῶν
τὸν πολὺ χαριτωμένο, μὰ καὶ κάλλιστον υἱὸν
Νικολάκη τὸν μικρὸν
ἐφορτάζοντα κι' αὐτὸν
ρόδων τέταλλα τοῦ στέλλω ἐκ τῶν πλέον ἐκλεκτῶν.
Στὸν Νικόλαον Ρεκούτην πλήρες κἀνίστρον ἀνθέων
κι' εἰς τὸν Νίκον Χρυσοχόον ἀποστέλλω περιπλέον
ἓνα γαλόπουλον ψητὸν, κουκουναράις ἓνα κάρρο,
καὶ στὸ Νι Παντελεάκην χειμωνάνθια καὶ τσιγάρο.

**Ἐπανόρθωσις, ποῦ κάμνω
γιὰ τοῦ Κόκαλη τὸ γάμο**

Ἄνυπόκριτη ἡ ψυχὴ μου τὴν συγγνώμην Σᾶς ζητεῖ
Μὲ τὸ λάθος τῆς «Καμπάνα», ποῦ δὲν ἔφταιγε οὐτ' αὐτῇ,
Ἄλλὰ κάποιος π' ἠρωτήθη καὶ μ' ἀπήντησε ψευδῶς.
Ἄοιπὸν ἤδη τὰς εὐχὰς μου ἀποστέλλω ζωηρῶς
Ἰα, ρόδα καὶ ζουμπούλια, καμμελίας, κι' εὐτυχίαν
Ἄιονίαν, στὸ Βασίλη μετὸν νύμφην Ἀμαλίαν.

Κι' ἔτσι ἄλλην ὁ Βασίλης δὲν θὰ εὖρη εὐκαιρίαν
Ὅταν στείλω σὲ γιορτὴ τοὺς ἐπὶ τέλους κι' ὀβελίαν,
Καὶ θὰ παύσῃ ν' ἀποστέλλῃ μπιλιετάκια μὲ σιχακία
Ἄλλὰ μᾶλλον ζαχαράτα νὰ πᾶν κάτω τὰ φαρομάκια..
Ἄοιπὸν λάβετε κι' οἱ δυὸ Σας τὴν εὐχὴν μας θερμὴν λίαν
Ἦν, ὡς ἄνω, ξαναστέλλω, θέτων τέλος καὶ τελείαν.

**Εἰς Ἄννας τρεῖς θερμὰς εὐχὰς
παρουσιάζω μὲ τιμὰς**

Εἰς τὴν Ἀθανασοπούλου, ἑξαδέλφην μας, τὴν Ἄννα
μὲ χαρὰν τῆς ἀποστέλλει τὰς εὐχὰς τῆς «Ἡ Καμπάνα»
μὲ τὸν Σπῦρο ν' ἀπολάβῃ θεῖαν πάντοτ' εὐτυχίαν.
καὶ πρὸ πάντων μὲ ὑγείαν.
Εἰς τὴν Ἄνναν τοῦ Κουμπάρα δικηγόρου κυρ Κωστῆ
στέλλω μύρια τὰ φιλιὰ μου καὶ τὴν περὶ θερμὴν εὐχὴν
γιὰ νὰ ζήσουν νὰ τὴν ἴδουν καὶ μὴ νύφη θαυμαστή.
Εἰς τὴν καλοκαμωμένην κόρην Ἄνναν τοῦ Ραστῆ
τὴν καρδιά τῆς γυναικὸς μου ἀποστέλλω νὰ πατῆ
ποῦ τὴν ἔχει σκαβωμένη τέτοια κόρη ζηλευτή!

Συνιστῶ τοὺς φιλοτέχνους τὸ ζωγράφῳ τὸν Πομόνη
ὅστις τέχνην καὶ ταλὲντο μ' ἄρμονία συνενώνει
καὶ νομίζεις, ὅταν βλέπεις ἓνα πίνακα δικό του
ζωντανὸν, καὶ τοῦτο εἶναι τὸ ὀπουδαῖο τάλαντό του